

— Δέσποτά μου, τὸ καὶ τὸ....
 τί ὀργὴ Θεοῦ εἶν' αὐτό!
 Θά με φάη ἢ λαχτάρα!..
 Τὴ λυπήθη τὴ φτωχὴ,
 τῆς περνάει μιὰ εὐχὴ
 καὶ τῆς λύνει τὴν κατάρρα!..

Μ' ἀπὸ τότες — τί κακὸ
 ποῦ τοῦ ἤρθε ξαφνικό!—
 ἤρ' ὁ δόλιος τὸν μελᾶ του...
 Τρέχουν ὅλες σαστικές,
 παπαδιές καὶ λαϊκές.
 νὰ τοὺς 'πῆ τὰ πάτερμά του!..

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Ἡ ἀπάντησις τοῦ μικροῦ

Ἡ μαμά. — Γιατί, παιδί μου, δὲν ἐστάθης νὰ σὲ φιλήσῃ ὁ κύριος
 ποῦ σ' ἀγαπᾷ;

Ὁ μικρός. — Ἐγὼ ντρέπομαι, μαμά... Ἄς τὸν φιλοῦσες μόνη
 σου...